

FLEED BACK

Revistă de experiment literar

Director Daniel CORBU

ANUL XVI
2019

Nr. 9 - 10
Septembrie
Octombrie

Adrian POPESCU

Un foarte activ poet, atât pe Internet, cât și pe suport clasic, este Ionuț Caragea. Versurile sale se nasc dintr-un soi de neliniște interioară, din stări lirice care se cer exprimate cu o anumită urgență. De regulă, aceste stări îmbracă forma unui limbaj direct, aproape oral, mizând pe o simplitate care te convinge și care te îndeamnă la căutare interioară: „mă caut în interiorul acestui poem / ca pe un secret îngropat de mult timp / și mă pierd în propriile mele amintiri / într-un labirint fără ieșire // dar ceva se aude / o bătaie la ușă într-o viață de singurătate / iubirea mă salvează / cu pași timizi spre noi întrebări / chiar dacă oglinzile m-au mințit mereu / chiar dacă păsările negre / mi-au băut neîncetat cuvintele la ferestre” (*Clopote de întuneric*).

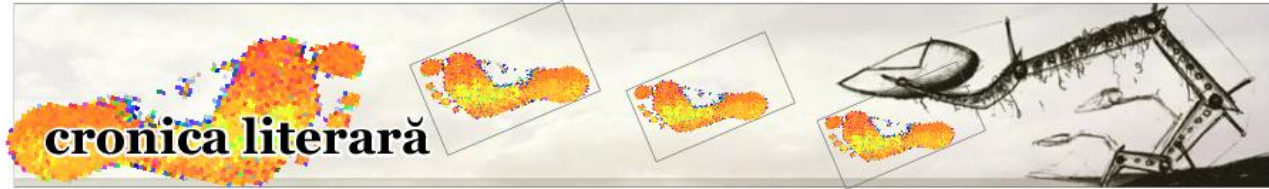
Nu vom găsi metafore complicate în versurile autorului, ci dorința unui dialog cu persoana iubită, cu sinele sau cu alter-ego-ul care, uneori, urcă trepte transcendente. El se încheagă firesc, cititorul nu e dezamăgit, ia parte la descoperirile poetului ca și cum

Ionuț Caragea

Iubirea mea abisală

ar fi părtaș la o revelație sentimentală. Texte precum „Tu ești tu?”, „Phanton limb”, „Glezna unei metafore”, „În inima orașului”, „Inima mea ca o pasăre oarbă» sau „Totul sau nimic” vin să confirme acest lucru. Iată câteva versuri: „îmi țin inima-n pumni ca pe o pasăre oarbă / tu trebuie să ghicești în care-o ascund / și va fi pe vecie a ta / nu ai nevoie de colivie, lasă fereastra deschisă / las-o să bată din aripi, nu-ți fie frică / nu va pleca // inima mea îți repetă / ca un papagal orb / pentru poarta unui sărut / nu există nici încuietore / nici cheie // tu îmi lași inima flămândă / să moară de singurătate / stând într-un picior // e primăvară iarăși / o altă pasăre venind de departe / își face cuib în sufletul meu / și orbește (*Inima mea ca o pasăre oarbă*).

Dar întâlnim și texte declarative, în care poetul își exprimă admirația și recunoștința față de ființa iubită: „chiar dacă timpul se strecoară / ca un hoț viclean / printre oameni / furând zâmbete și fericire / tu vei rămâne mereu în sufletul meu / ca o adiere de mare / într-o livadă de portocali înfloriți // chiar dacă timpul șterge cu nori / toate drumurile

cerului / tu vei rămâne mereu firul invizibil / pe care sufletul meu urcă / precum un paing / să-și coasă pânza / la colțul lunii // chiar dacă timpul mă privește / cu ochi de piatră / și îmi cere cu dobândă / uitarea / pentru fiecare moment de admirație / în fața frumuseții tale / tu vei rămâne mereu / odiseea mea interioară / și rugăciunea eternă / de mulțumire” (*Moment de admirație în fața frumuseții*).

Volumul „Iubirea mea abisală» (Editura Fides, Iași, 2019), a cărui ediție în limba franceză, „Mon amour abyssal” (Editura Stellamaris, Brest), a fost recompensată în Franța cu premiul Francois-Victor Hugo, preia accepțiunea misticilor conform căreia iubirea abisală este o iubire intimă, infinită, profundă. A fi intim, infinit, profund și simplu în același timp, iată paradoxul unui poet pentru care poezia e un mod de a fi în lume.

Un vis întrupat într-o pasăre

iubirea este un vis
întrupat într-o pasăre
călătorind spre cuibul
altor inimi

o pasăre care moare adesea
în desişul unor arbori
ce se gândesc prea mult
la scorburile lor

pagina
14

